

MÀRIUS SERRA

El rol del Roc

Novel·la ludocriminal

Sèrie
Comas
i Coma

Empúries

Màrius Serra

El rol del Roc

Novel·la ludocriminal

Sèrie Comas i Coma

Editorial Empúries

Barcelona

Primera edició: octubre del 2024

© 2024, de Màrius Serra amb Oriol Comas i Coma
Per mediació de MB Agència Literaria SL

© d'aquesta edició: Edicions 62, s.a.
Editorial Empúries
Diagonal, 662-664 — 08034 Barcelona
info@grup62.com
www.editorialempuries.cat

Fotocomposició: Grup62
DIPÒSIT LEGAL: B. 13.151-2024
ISBN: 978-84-19729-51-4

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor.
La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté
l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries.
En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement.
A Grup62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autors
i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.
Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar
o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Podeu contactar amb CEDRO a través del web
www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

—Hola tiet, ara estic baixant cap a la plaça Eivissa a agafar el metro i em planto a Ciutat Vella en mitja hora.

Toco la pantalla del mòbil perquè s'envii el missatge de veu, però m'hi repenso i en gravo un altre.

—Bueno oncle, volia dir oncle, he, he!

Repeteixo l'operació, i de seguida hi torno.

—I ja sé que no s'ha de dir estic baixant sinó baixo, però què vols, jo ara estic baixant pel carrer Horta i se'm fa estrany no dir-t'ho.

Faig tres passes més en silenci carrer Horta avall i m'agafa l'explicuera.

—És que m'he entretingut una mica a casa del Roc perquè m'ha estat explicant un nou joc de rol i m'ha passat l'hora.

Penso que encara no m'he excusat prou i sant tornem-hi.

—Perdooona, tieeet-oooooncle! Ja veus que era per una bona causa.

El dit va i ve del tros de pantalla que activa la gravació del WhatsApp com si fos un clítoris en ple fandango. Ara intento imitar la seva veu.

—Jugueu cada dia una mica i sereu feliços, ho, ho, ho!
Un últim missatge.

—Doncs re, oncle bonic, que en mitja horeta em tens aquí disposada a llepar-te les ferides. Ciao!

Soc tan fanàtica dels missatges de veu per capítols que al grup de WhatsApp dels diables em diuen Sol, la Destripadora, que és una animalada que em pensava que li faria gràcia al tiet, però el dia que l'hi vaig explicar va posar cara d'assassí en sèrie i em va dir que en català no es diu Jack el Destripador sinó l'Esbudellador. Un senyal acústic em fa tornar a la pantalleta.

—Així només faràs mitja hora tard —sento que diu el llarg missatge de veu amb què respon els meus—, que és el que trigaran els camàlics de l'Ajuntament a baixar les caixes amb els tres mil cent llibres i les mil tres-centes revistes sobre jocs que els he cedit. Amb una mica de sort encara veuràs com lliguen els jocs amb cordills, perquè tenen caps de mides tan diferents que no es pot fer una mudança a l'engròs sinó a l'enpetit, he, he.

Això és una victòria. Abans, odiava els missatges de veu perquè deia que són la gamificació dels mòbils, però al final no només he aconseguit que no em renyi per no escriure sinó que l'he portat a les meves i ja em respon amb missatges de veu i tot! Això sí, turra style, em clava uns missatges més llargs que un dia sense mòbil. Com em mola tocar el x2 i escoltar-lo amb veu de barrufet atabalat. O sentir-lo, que mai no acabo de saber quan l'escolto i quan el sento.

—Camàlics? No t'inventis paraules, tiet oncle! —m'hi torno.

Ens hi podríem passar una bona estona, jugant al

ping-pong dels missatges, els meus de cinc segons i els seus de cinc minuts, però veig que no pica. Deu estar discutint coses amb els camàlics aquests.

—Ei, Sol —sento que em crida una veu no microfonada—. Què fas per aquí a aquestes hores?

És el Santa, el presi del Foment Hortenc. Porta dues bosses enormes.

—Ah, hola. Vaig a casa de l'oncle Comas —amb els boomers no fallo mai, sempre dic oncle a la primera—, que avui li venen a buscar els milers de llibres i jocs al pis i m'ha demanat que hi vagi a donar un cop de mà.

Soc capaç de preveure el somriure beatífic que envairà el rostre del Santa en tres, dos, un...

—Molt bé, aquest jovent —em diu, acompanyant el somriure previsible amb aquest nom que sempre m'ha semblat una paraula escurçada, joventut, jovent, jo...—. Dissabte a la nit vam desmuntar les butaques del teatre del Foment en un tres i no res, gràcies al jovent.

En un tres i no res, Foment, jovent.

—Sí, tenim energia! —li replico mentre veig esverada que el meu pobre mòbil ara mateix està al dos per cent, més faltat d'energia que un besavi centenari.

—Doncs res, bonica, no t'entretinc més —m'avia amb el desfici d'un avi a la cua del pa, mentre aixeca les bosses com volent demostrar alguna cosa que se m'escapa.

Quan el veig tombar pel carrer Alt de Mariner, m'adono que m'he deixat el carregador a casa del Roc i, si ara em quedo sense mòbil, el dia pinta bastant catastròfic, perquè el tiet Comas només té cables d'iPhone i, a més, hauré d'aguantar les seves bromes sobre els pobres androides, de manera que decideixo entrar al Quimet, a veu-

re si algun dels cambrers té un carregador compatible i l'endollo l'estona de fer un cafè.

Els cambrers del Quimet són un amor. De seguida treuen un fil entortolligat del costat de la caixa i em deixen endollar el mòbil una estona. L'amago al costat del ninot de fusta d'un lloro que es deia Juanito, segons em va explicar el Roc quan ens acabàvem de conèixer. Es veu que, de tant en tant, el Juanito del Quimet imitava els grinyols que feien els tramvies quan frenaven a la parada. Sempre hi havia algun client que s'afanyava a pagar i després, sense esperar el canvi, sortia esverat al carrer per no perdre el tramvia. Quan la víctima es quedava amb un pam de nas encara havia de sentir com el puto Juanito rematava la jugada amb una gran riallada que havia copiat d'algun client especialment sorollós.

—Moltes gràcies, m'heu salvat la vida.

S'ha de ser agraïda, però és que a més en aquest barri és molt fàcil, perquè això és com un poble i tothom es coneix. Ja hi havia estat, però aquests últims mesos hi he fet una veritable immersió. Ha estat enrotllar-me amb el Roc i començar a ficar-me a la panxa del senglar hortenc. Aquí tothom ha viscut alguna història curiosa al Quimet. No cal gratar gaire perquè te l'expliquin. Joves i grans, iaies, quinquis i boomers, tothom ha viscut algun moment important a les taules sempre plenes d'aquest bar centenari. O a la barra. O a l'altell a l'hivern. O a la terrassa tot l'any.

—Ah, i fes-me un tallat, mentre espero.

Els tallats del Quimet m'agraden perquè tenen el color d'una bona cervesa torrada. M'enfilo en un dels tamborets de cul rodó i em disposo a deixar passar prou temps

perquè el meu pobre mòbil arribi a les dues xifres. Últimament m'encanta badar. La Marta diu que és l'amor, que embadaleix. Bueno, ella diu que atonta, però el tiet Comas em va ensenyar el verb *embadalir* i em va encantar. Vaig quedar embadalida. Ara em recreo xarrupant el tallat com si fos un Aperol Spritz. Clavo un colze a la barra i contemplo les vitrines que omplen totes les parets del bar, atapeïdes d'ampolletes plenes de líquids acolorits rere unes etiquetes que fan pinta d'haver estat impreses molt abans que jo arribés al món.

—On t'has deixat la mitja taronja, nena? —em saluda una senyora gran de qui no en sé el nom, però que sempre que veu el Roc li recorda que era molt amiga del seu avi.

No n'ha de fer res, però això és el cor del poble i tothom ho vol saber tot de tothom. Pots viure a Horta, però no pots dir-te hortenc fins que no prens gelats de l'Eivissenca i fas birres al Quimet. Jo, de fet, fa molt poc que he fet el double check. El primer cop que hi vaig entrar va ser la tarda que em vaig enrotllar amb el Roc. Allà, a la taula del racó, entre vitrines carregades d'ampolletes. Em va convidar a unes braves amb una salsa que va anar multiplicant el nombre de cerveses que calien per apaiagar-ne l'efecte. El primer petó ardent que ens vam fer tenia gust de salsa picant. D'aquella taula ja vam anar directes al seu llit, i d'aquella nit el que més recordo és una picassor al cony com mai abans no havia experimentat.

—A casa seva, dormint, que ahir va treballar fins tard.

Quan ens vam despertar, l'endemà al migdia, em va dir que no tenia res a la nevera i que em convidava a es-

morzar. De seguida vaig veure que tornàvem al lloc del crim. A la llum del dia, la carta d'entrepans del Quimet em va impressionar. Es va demanar una torrada amb botifarra blanca de Solsona i vam empalmar l'esmorzar amb el vermut. Més braves, més salsa picant, més petons, més cerveses, més rialles. Sembla ahir, i de fet tampoc en fa tant.

—Que no treballes, avui?

Ara qui destorba la quietud dels meus records és el Pepe, un dels jubilats més simpàtics del Foment Hortenc.

—No, tinc festa —li dic per no complicar-me la vida donant explicacions.

Ell sí que té ganes d'explicar-me tots els detalls dels decorats de l'obra de teatre que preparen al Foment.

—Ja me n'ha parlat el Santa —el tallo, perquè per més bé de temps que vagi, mai no superaré la disponibilitat d'aquesta colla de jubilats que tenen més hores que tots els rellotges d'una rellotgeria.

—Perdona, és que tinc una mica de pressa.

Soc conscient que no faig gaire la pinta de tenir-ne, però llavors m'activo, furgo sota les potes de fusta del llo-ro Juanito i n'extrec el mòbil per veure si s'ha carregat prou. Ha pujat al 9%. Si m'espero tres minuts més, ja ho tindriem.

—Cobra el tallat, que ja marxo.

Per no desconnectar el mòbil fins a l'últim segon, decideixo que pagaré amb la targeta de plàstic, però llavors m'adono que la ronyonera que m'he deixat al pis del Roc no només conté el carregador. També la cartera.

—Ostres, m'he deixat la cartera!

—Ja et convido jo —salta el Pepe, galant, abans que

pugui recuperar el mòbil—, ja saps què diuen dels homes d'Horta, no?

No m'ho puc creure! Ara em sortirà amb allò que a Horta la tenen torta i van a Sarrià a fer-se-la redreçar?

—Els d'Horta tenim l'armilla forta!

No l'entenc de re, però com que paga li dic que moltes gràcies per l'armilla, arreplego el mòbil i me'n vaig. La plaça Eivissa està plena de gent que bada. Hi ha una penya relativament jove dreta al costat de l'estàtua de l'eivissenca, però la majoria fan pinta de jubilats. Població passiva. N'hi ha que seuen als bancs públics o a les terrasses privades que envolten la boca de metro. No és Gràcia, però cal reconèixer que Horta també és xula, i molt més tranquil·la.

—Ara agafo el metro a Horta, oncle —li gravo mentre tiro escales avall.

Em barallo una estona amb la màquina de comprar bitllets. No té lector de contactless i no sé trobar la manera de pagar amb la targeta que porto al mòbil. En aquesta boca hi ha una mena de peixera amb un empleat, però em fa pal anar-li a demanar com ho he de fer i aprofito l'angle mort d'una columna per colar-me. Hi ha tres dobles tanques metàl·liques de sortida, d'aquelles que fan molt de soroll quan les empenys amb força i piquen al lateral metàl·lic. N'hi ha prou que la interior quedi una mica oberta perquè l'exterior es desbloquegi i llavors serveixen per entrar en comptes de sortir. Veig una noia molt tatuada que espera pacient la sortida d'una iaia per posar-hi la mà abans no tanqui i m'hi colo al darrere. Després d'entrar en sentit contrari totes dues tirem tranquil·lament escales avall fins a arribar a l'andana i només allà intercanviem un somriure de complicitat.

Les sortides amb doble tanca metàl·lica baixa són molt fàcils de superar. No deuen fer gaire més d'un metre. Els més àgils les salten, però basta aguantar oberta la primera per poder-se colar per la segona sense haver de fer cap bot. Les automàtiques requereixen una tècnica més depurada. T'has d'arrambar a algú per poder aprofitar el poc temps d'obertura i colar-t'hi. Encara recordo la cara del Garota la primera vegada que em vaig colar al metro darrere seu, un dia de Sant Jordi de fa anys, clavant-li els pits a l'esquena sense manies. Crec que allà el vaig enamorar. Devia pensar que la vida al meu costat seria tota una aventura. Què se'n deu haver fet, del Garota?

No sé què devien fer els boomers al metro quan no existien els mòbils. El Comas segur que llegia llibres però..., i la gent normal? Potser parlaven. Ara estem tots enganxats a les pantalletes i abans d'arribar a Diagonal ja torno a tenir la bateria per sota del 10%. Quina agonía! Esclar que tampoc és tan greu. De carregadors compatibles en puc trobar a qualsevol lloc i per un dia que vagi indocumentada... Si no tingués la targeta de crèdit al mòbil, encara, però entre això i el Bizum ja m'apanyo.

Les meves reflexions d'economia domèstica estan a punt de fer-me oblidar que m'he colat. Me n'adono just a temps, quan aixeco els ulls del mòbil i veig una colla de revisors que ocupen tota l'amplada del passadís a l'extrem de l'intercanviador que porta a la línia verda, amb les seves maquinetes de validar bitllets i quatre segurates al darrere amb pinta de treballar de porter de nit en algun bar musical del Port Olímpic. Giro cua amb un pas de ball de saló, executat amb la força dramàtica de qui ha de recular perquè s'ha oblidat alguna cosa important,

i camino amb serenitat fingida cap a la primera sortida que trobo a la zona de la línia blava. El mal menor. Surto de la zona de pagament i enfilo les escales mecàniques que porten cap a la Rambla de Catalunya.

—Onclequetal —m'amorro al mòbil com si fos una torrada a l'hora d'esmorzar—, mira, que al final he baixat a Diagonal. Algun boig es deu haver tirat a la via i feia massa estona que estàvem parats. Vinc a peu rambla avall, digues als teus camalis, o com es diguin, que s'ho prenguin amb calma, que la teva estimada neboda té ganes de veure com suen per baixar els teus últims jocs. Perquè aquella carraca d'ascensor teu no deu funcionar, oi?

Sempre he sabut que d'imaginació n'anava sobrada. Això va molt bé per posar excuses, però de vegades és un problema. Perquè quan arribo a la Rambla Rambla, un quart d'hora més tard, només veure de reüll el cartell del teatre Poliorama m'entra una idea al cap que m'amargarà la resta de rambleig. Hi tornen a fer *Forever young*, una comèdia musical d'uns vells rockers en un asil fent coses de megaboomers que van de joves. La vaig veure fa temps i no em va fer ni puta gràcia, però al meu voltant tothom reia i vaig posar cara d'Instagram, com quan et mors de ràbia per dins però vols demostrar que mai no t'ho has passat millor. El problema era que tota aquella colla de mòmies que sortien a l'obra eren a la residència perquè s'havien jubilat.

Com la senyora del Quimet.

Com el Pepe del Foment.

Com tots els que seien a les terrasses dels bars de la plaça Eivissa un divendres a mig matí.

Tots jubilats.

Cobrant la seva pensió, i no només aquest mes, sinó el que ve i l'altre, i tots els anys que calgui.

Cobrant unes pensions que pagaré jo amb els meus impostos. Que pagarem els joves religiosament encara que cobrem uns sous de merda.

Hòstia, ja.

El Roc sempre ho diu, que tota aquesta colla de vells es pensen passar una jubilació de puta mare a costa nostra. Hòstia puta, ja.

M'aturo un moment amb ganes de posar una bomba i començo a mirar al meu voltant, a la recerca de més jubilats.

Aquí a la Rambla la gent és més jove. N'hi ha de totes les edats, però pocs amb pinta de jubilats. Buf. Torno a caminar, alleujada, fins que m'adono del motiu. No fan pinta de jubilats perquè són guiris, i encara que ho siguin no cobren la pensió aquí ni viuran mai dels meus diners, sinó dels impostos que l'administració carregarà als joves dels seus països, que potser no tenen uns sous tan merdosos com els nostres. O sí.

Em torno a aturar a l'altura del Liceu. Ja no penso a llançar cap bomba, però no em puc treure del cap la imatge d'un món d'avis feliços que mengen gelats pels carrers de les ciutats més boniques mentre els seus nets treballen dotze hores diàries per cobrar una misèria de la qual descomptar els impostos que han de permetre pagar la bona vida dels jubilats.

Ara que tots els baby-boomers es jubilen no sé pas si ens en sortirem. Un senyal acústic em desperta del somieig.

—Sooooool, on pares?, que aquests camàlics són més

ràpids que tu i si bades una mica ja s'ho hauran emportat gairebé tot.

«Arribant», teclejo. Ara no tinc ganes de parlar. Vaig amb la llengua fora i d'aquí dos minuts ja podré trencar pel Govern Militar i cap a cal tiet oncle.